

Sygn. akt *I 1 C 2148/18*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lutego 2019 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

Sekcja do spraw rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Stolarska

Protokolant: sekr. sąd. Tomasz Łukowicz

po rozpoznaniu w dniu 25 stycznia 2019 r. w Gdyni na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Finanse Spółka Akcyjna z siedzibą w P.**

przeciwko **A. V.**

o zapłatę

I zasądza od pozwanej A. V. na rzecz powoda (...) Finanse Spółka Akcyjna z siedzibą w P. kwotę 1.928,77 zł (jeden tysiąc dziewięćset dwadzieścia osiem 77/100 złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 6 marca 2018 r. do dnia 7 lutego 2019 r.;

II zasądzone w pkt I świadczenie rozkłada pozwanej na 24 (dwadzieścia cztery) raty: 23 (dwadzieścia trzy) pierwsze w wysokości po 80,00 zł (osiemdziesiąt złotych) każda i dwudziestą czwartą ratę w wysokości 88,77 zł (osiemdziesiąt osiem 77/100 złotych) płatną wraz z równowartością odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 1.928,77 zł za okres od dnia 6 marca 2018 r. do dnia 7 lutego 2019 r.;

– płatnych miesięcznie, do ostatniego dnia miesiąca, poczynając od lutego 2019 roku, z zastrzeżeniem odsetek ustawowych za opóźnienie w przypadku opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat;

III zasądza od pozwanej A. V. na rzecz powoda (...) Finanse Spółka Akcyjna z siedzibą w P. kwotę 30,00 zł (trzydzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 6 marca 2018 roku złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym powódka (...) Finanse Spółka Akcyjna z siedzibą w P. domagała się zasądzenia na jej rzecz od pozwanej A. V. kwoty 1.928,77 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu żądania powódka wskazała, iż w dniu 9 września 2015 roku zawarła z pozwaną A. V. umowę pożyczki o numerze (...), zmienioną kolejnymi aneksami, na podstawie której pozwana otrzymała określoną w umowie kwotę pieniężną, którą miała zwrócić na określonych w umowie warunkach. Pomimo upływu terminu płatności, strona pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania, w następstwie czego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek umownych w dniu 21 lipca 2017 r. Na kwotę żadaną pozwem składa się: należność główna z tytułu wymagalnych a niezapłaconych rat w wysokości 1.883,23 zł oraz wartość skapitalizowanych odsetek maksymalnych za opóźnienie w wysokości 45,54 zł.

(pozew – k. 4-7)

Wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty, sprawa została przekazana według właściwości do rozpoznania tut. Sądowi.

(postanowienie referendarza sądowego w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 19 marca 2018r. – k. 8)

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 4 lipca 2018 roku wydanym w sprawie o sygn. akt I 1 Nc 3082/18 referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Gdyni, uwzględnił żądanie pozwu w całości.

(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym – k. 29)

Pozwana A. V., zaskarżając powyższy nakaz zapłaty w całości wniosła od niego sprzeciw. Podważając zasadność roszczenia pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki kosztów procesu według norm przepisanych, zarzucając przedawnienie roszczenia i abuzywność umowy pożyczki. Jednocześnie – w przypadku uwzględnienia powództwa – wniosła o rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty. W uzasadnieniu sprzeciwu, pozwana wskazała na swoją trudną sytuację zdrowotną oraz majątkową.

(sprzeciw od nakazu zapłaty – k. 31-32verte, protokół rozprawy z dnia 24 stycznia 2019r.– k. 80)

W odpowiedzi na sprzeciw pozwanej, powódka podtrzymała żądanie pozwu, wnosząc i wywodząc jak dotychczas.

(pismo procesowe powódki – k. 73-73verte)

Pozwana A. V. na rozprawie w dniu 24 stycznia 2019 r. zakwestionowała wysokość dochodzonego przez powódkę roszczenia z tytułu przedmiotowej umowy pożyczki oraz – w przypadku uwzględnienia powództwa – wniosła o rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty w wysokości maksymalnie po 100 zł i nieobciążenie jej kosztami postępowania.

(oświadczenie pozwanej - protokół rozprawy z dnia 24 stycznia 2019r.– k. 80)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 września 2015 roku powódka (...) Finanse Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w P. (pożyczkodawca) i pozwana A. V. (pożyczkobiorca) zawarły umowę pożyczki pieniężnej nr (...) – zmienioną kolejnymi aneksami. Przedmiotem wskazanej umowy było udzielenie pozwanej pożyczki pieniężnej oraz świadczenie usługi terenowej obsługi pożyczki. Zgodnie z postanowieniem umowy, pozwana zobowiązała się zwrócić powódce łącznie kwotę 931,74 zł, na którą składały się kwoty: 500 zł tytułem pożyczki, 125 zł tytułem opłaty za usługę terenowej obsługi pożyczki, 50 zł tytułem opłaty za Pakiet Medyczna Pomoc, 256,74 zł tytułem całkowitego kosztu pożyczki. Na całkowity koszt pożyczki składała się opłata przygotowawcza 100 zł, prowizja za udzielenie pożyczki 15,84 zł, opłata za dostarczenie środków 40 zł i opłata 78,08 zł za brak poręczenia. A. V. zobowiązała się do zwrotu wskazanej kwoty w 25 tygodniowych ratach, z których pierwsza wynosiła 37,26 zł, zaś pozostałe w wysokości 37,27 zł (pkt 1 umowy). Pozwana wyraziła wolę skorzystania z usługi terenowej obsługi pożyczki, godząc się na ponoszenie dodatkowej opłaty z tego tytułu. Pozwana zobowiązała się do spłaty poszczególnych rat pożyczki bezpośrednio do rąk doradcy klienta działającego w imieniu powódki. Pozwana zobowiązana była do uiszczania opłaty tytułem obsługi terenowej pożyczki niezależnie od rzeczywistej spłaty danej raty do rąk doradcy klienta powódki, który odbywał wizyty zgodnie z ustalonymi terminami.

(niesporne, a nadto: umowa pożyczki z dnia 9.09.2015 r. – k. 18-19verte akt)

Następnie na mocy aneksu nr (...) z dnia 15 kwietnia 2016 roku pozwana uznała saldo swego zadłużenia na dzień jego podpisania na łączną kwotę 1.032,31 zł, zaś poza uznanym saldem zadłużenia pozwana zobowiązała się do spłaty kwoty 1.392,94 zł, wynikającej z podwyższenia całkowitej kwoty pożyczki, tj. łącznie kwoty 2.425,25 zł. Po podwyższeniu kwoty całkowitej pożyczki na mocy ww. aneksu, pozwana zobowiązana była do spłaty kwoty pożyczki

w 66 tygodniowych ratach, z których pierwsza wynosiła 36,50 zł, zaś pozostałe w wysokości 36,75 zł (pkt 1 aneksu 2 do umowy).

(niesporne, a nadto: aneks (...) nr (...) do umowy pożyczki nr (...) – k. 20-22verte akt)

Z powodu opóźnień w spłacie poszczególnych rat, powódka naliczyła pozwanej odsetki za opóźnienie w łącznej wysokości 259,52 zł. Zgodnie z treścią umowy w przypadku opóźnienia pożyczkobiorcy w spłacie danej raty, pożyczkodawca miał prawo – do dnia 31 grudnia 2015 roku - naliczać odsetki za opóźnienie w wysokości maksymalnej, tj. nieprzekraczającej czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym zaś od dnia 1 stycznia 2016 roku w wysokości nieprzekraczającej dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie, tj. równych sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Odsetki za opóźnienie były wymagalne w terminie płatności raty pożyczki i liczone od dnia następującego po dniu wymagalności danej raty do ostatniego dnia tygodnia poprzedzającego datę sporządzenia pozwu.

(niesporne, a nadto: umowa pożyczki z dnia 9.09.2015 r. – k. 18-19verte, aneks (...) nr (...) do umowy pożyczki nr (...) – k. 20-22verte akt)

Od dnia podpisania aneksu nr (...) do dnia 6 marca 2018 roku pozwana zapłaciła powódce tytułem zwrotu pożyczki jedynie kwotę 756 zł, którą to kwotę powódka rozliczyła w następujący sposób: kwotę 542,02 zł zaliczyła na poczet roszczenia głównego zaś pozostałą kwotę w wysokości 213,98 zł zaliczyła na poczet odsetek za opóźnienie liczonych od dnia wymagalności danej raty do dnia zapłaty.

(dowód: historia spłat – k. 15-17verte)

Na podstawie umowy z dnia 26 lutego 2016 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa przeniosła na rzecz (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w P. prawo własności ww. przedsiębiorstwa, w tym wierzytelności wynikających z umów zawartych przez zbywcę (...) sp. z o.o. sp. k. w ramach prowadzonej działalności gospodarczej obejmującej m.in. udzielanie kredytów.

(niesporne, a nadto dowód: informacja z Krajowego Rejestru Sądowego – k. 24-27)

Pismem z dnia 25 lipca 2017 roku (...) Finanse Spółka Akcyjna z siedzibą w P. wypowiedziała pozwanej umowę pożyczki z dnia 9.09.2015 r., zmienioną kolejnymi aneksami, z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia, liczonego od dnia doręczenia pisma. Jednocześnie pozwana została wezwana do zapłaty kwoty 2.124,71 zł, w tym 1.979,62 zł z tytułu całkowitej kwoty pożyczki oraz 145,09 zł tytułem odsetek za opóźnienie w spłacie rat. Powyższe wypowiedzenie zostało doręczone pozwanej w dniu 29 sierpnia 2017 roku.

(niesporne, a nadto wypowiedzenie z dnia 25.07.2017 r. wraz z potwierdzeniem odbioru - k. 23-23verte akt)

A. V. ma 59 lat, a jej miesięczny dochód po uwzględnieniu zajęcia komorniczego wynosi 1.640 zł netto. Pozwana korzysta ze wsparcia Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej – co miesiąc pobiera zasiłek pielęgnacyjny w wysokości 180 zł oraz co trzy miesiące pobiera dodatkowe świadczenie w wysokości ok. 150 zł. Na miesięczne koszty utrzymania pozwanej składa się opłata za mieszkanie w wysokości 430 zł zimą zaś 250 zł latem, opłata za energię elektryczną w wysokości 200 zł, opłata za telefon w wysokości 60 zł. Pozwana nie posiada żadnego majątku ani oszczędności. Według oświadczenia, pozwana posiada zobowiązania z tytułu innych pożyczek, których należność spłaca w ratach.

(niesporne, a nadto oświadczenie pozwanej – protokół rozprawy z dnia 24.01.2019 r.)

Sąd zważył, co następuje:

Ustalenia stanu faktycznego, który był w przeważającej części niesporny pomiędzy stronami, Sąd dokonał na podstawie wyżej wymienionych dowodów z dokumentów przedłożonych przez stronę powodową w toku postępowania, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych nie budziła

wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw, aby odmawiać im wiarygodności, tym bardziej, że nie były one kwestionowane w zakresie ich mocy dowodowej przez stronę pozwaną.

W szczególności Sąd zważył, iż pozwana nie kwestionowała, iż łączyła ją z powódką umowa pożyczki o numerze (...), na podstawie której otrzymała w dniu 9 września 2015 roku pożyczkę w kwocie 500 zł (łącznie zobowiązanie do spłaty: 931,74 zł). Pozwana nie kwestionowała nadto faktu, iż mocą aneksu z dnia 15 kwietnia 2016 roku, zmieniającego umowę pożyczki z dnia 9 września 2015 roku, całkowita kwota pożyczki uległa podwyższeniu, zaś łączne zobowiązanie pozwanej do spłaty po podwyższeniu opiewało na kwotę 2.425,25 zł, którą to kwotę pozwana zobowiązała się zwrócić w terminie wynikającym z ww. aneksu. Pozwana wprawdzie na rozprawie w dniu 24 stycznia 2019 roku zakwestionowała wysokość dochodzonego roszczenia, oświadczając, że na poczet spłaty zadłużenia zapłaciła powódce 1200-1500 zł, jednakże nie przedłożyła w tym zakresie żadnego dokumentu, potwierdzającego dokonanie wpłat w podanej wysokości. Jednocześnie Sąd zważył, iż pozwana – zarówno w sprzeciwie od nakazu zapłaty jak i na rozprawie – konsekwentnie wносиła o rozłożenie na raty świadczenia w przypadku uwzględnienia powództwa.

W ocenie Sądu rozpoznającego sprawę, powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości zaś podniesione przez pozwaną zarzuty nie zasługiwały na uwzględnienie.

Przechodząc w tym miejscu do szczegółowych rozważań w pierwszym rzędzie należy wskazać, że powódka domagała się zasądzenia od pozwanej kwoty 1.928,77 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem wymagalnych a niezapłaconych przez pozwaną rat udzielonej jej pożyczki oraz skapitalizowanych odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. Zatem roszczenie powódki znajduje swoje normatywne podstawy w treści przepisu art. 720 k.c., zgodnie z którym przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo taką samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Pozwana, zaskarżając wydany w niniejszej sprawie nakaz zapłaty, podniosła zarzut przedawnienia roszczenia a nadto zarzuciła, że łącząca strony umowa pożyczki zawierała klauzule abuzywne, nie wskazując przy tym które z postanowień umowy pożyczki były w jej ocenie niedozwolone.

Zdaniem Sądu w świetle przedłożonych przez stronę powodową dokumentów powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

W pierwszym rzędzie należy wskazać, iż chybiony jest podniesiony przez pozwaną w sprzeciwie zarzut co do przedawnienia roszczenia. Przepis art. 118 k.c. zmieniony ustawą z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie Kodeksu cywilny oraz niektórych innych ustaw stanowi, że jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Jednakże koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata. Podkreślenia przy tym wymaga, że do roszczeń powstałych przed dniem wejścia w życie ustawy i w tym dniu, tj. 9 lipca 2018 roku, jeszcze nieprzedawnionych stosuje się od tej chwili przepisy o przedawnieniu określone w nowej ustawie. Z kolei zgodnie z treścią art. 120 §1 k.c., bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Co istotne, w przypadku roszczenia dochodzonego przeciwko konsumentowi, Sąd z urzędu bada upływ terminu przedawnienia takiego roszczenia.

W realiach niniejszej sprawy bezspornie pozwana zawarła z powódką umowę pożyczki jako konsument. Z ustaleń Sądu wynika, że datę wymagalności roszczenia dochodzonego w niniejszym procesie stanowi data skutecznego wypowiedzenia pozwanej umowy pożyczki oświadczeniem powódki z dnia 25 lipca 2017 roku. Bieg przedawnienia przerywa się m.in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Mając zatem na uwadze powyższe

ustalenia oraz fakt, iż pozew w niniejszej sprawie został złożony w dniu 6 marca 2018 roku należało uznać, iż przedawnienie roszczenia o zwrot udzielonej pozwanej pożyczki wraz z należnymi odsetkami nie nastąpiło.

Zdaniem Sądu również zarzut dotyczący abuzywności umowy nie zasługiwał na uwzględnienie.

Przepisy art. 385¹ - 385³ k.c. wprowadzają zakaz stosowania niedozwolonych postanowień umownych (klausul niedozwolonych) w obrocie konsumenckim, który sankcjonowany jest brakiem mocy wiążącej tychże postanowień. Jednak nie każde postanowienie umowy (lub wzorca umownego) zawartej z konsumentem podlega ocenie co do uznania go za klauzulę niedozwoloną. Ustawodawca w treści art. 385¹ § 1 k.c. wyłączył możliwość uznania za klauzulę niedozwoloną postanowień, które zostały uzgodnione indywidualnie z konsumentem a nadto postanowień, które określają jednoznacznie główne świadczenia stron. Niedozwolonymi klauzulami umownymi są postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy.

Przenosząc powyższe na realia niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż pozwana w istocie nie wskazała które konkretnie postanowienia umowy kształtują obowiązki pożyczkobiorcy w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami lub rażąco naruszają jego interesy. Zaś z ustaleń Sądu wynika, że pozwana podpisując najpierw umowę pożyczki a następnie aneks (...) do umowy (nr (...)) została poinformowana o wszystkich istotnych elementach umowy pożyczki, w tym zwłaszcza w zakresie praw i obowiązków obu stron umowy. Sąd nie miał obowiązku badania pod kątem abuzywności wszystkich zapisów umowy, albowiem pozwana w żaden sposób nie sprecyzowała i nie wykazała przesłanek określonych w przepisie art. 385¹ k.c., w szczególności nie podała, które - i ewentualnie z jakich względów - postanowienia umowy mogłyby pozostawać w sprzeczności z dobrymi obyczajami lub rażąco naruszać jej interes jako konsumenta.

Niewątpliwie na podstawie zawartej umowy pożyczki pozwana zobowiązała się zwrócić powódce łącznie kwotę 931,74 zł, na którą składały się kwoty: 500 zł tytułem pożyczki, 125 zł tytułem opłaty za usługę terenowej obsługi pożyczki, 50 zł tytułem opłaty za Pakiet Medyczna Pomoc, 256,74 zł tytułem całkowitego kosztu pożyczki. Sąd ustalił, że na całkowity koszt pożyczki składała się opłata przygotowawcza 100 zł, prowizja za udzielenie pożyczki 15,84 zł, opłata za dostarczenie środków 40 zł i opłata 78,08 zł za brak poręczenia. A. V. zobowiązała się do zwrotu wskazanej kwoty w 25 tygodniowych ratach, z których pierwsza wynosiła 37,26 zł, zaś pozostałe w wysokości 37,27 zł (pkt 1 umowy). Bezsparnie pozwana wyraziła wolę skorzystania z usługi terenowej obsługi pożyczki, godząc się na ponoszenie dodatkowej opłaty z tego tytułu. Dość odnotować, że na mocy aneksu nr (...) z dnia 15 kwietnia 2016 roku pozwana uznała saldo swego zadłużenia na dzień jego podpisania na łączną kwotę 1.032,31 zł, zaś poza uznanym saldem zadłużenia pozwana zobowiązała się do spłaty kwoty 1.392,94 zł, wynikającej z podwyższenia całkowitej kwoty pożyczki, tj. łącznie kwoty 2.425,25 zł. Po podwyższeniu kwoty całkowitej pożyczki, pozwana zobowiązana była do spłaty kwoty pożyczki w 66 tygodniowych ratach, z których pierwsza wynosiła 36,50 zł, zaś pozostałe w wysokości 36,75 zł (pkt 1 aneksu 2 do umowy). Pozwana zawierając umowę i aneks zmieniający umowę wyraziła zgodę na obciążenie jej powyższymi opłatami. Jednocześnie - zdaniem Sądu - strona powodowa podała prawdziwe informacje o całkowitym koszcie pożyczki, całkowitej kwocie do zapłaty przez konsumenta oraz wysokości rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania. Warunki umowy, w tym poszczególne opłaty i prowizje były od początku znane i jasne – jednoznacznie określone w chwili zawierania umowy. W ocenie Sądu pozwana miała nadto możliwość porównania podobnych ofert, znajdujących się w danym czasie na rynku. Nie ma zatem podstaw, aby uznać, że postanowienia te naruszają istotnie interesy konsumenta. Wszak od konsumenta, decydującego się na zawarcie umowy należy wymagać również odpowiedniego poziomu staranności i rozwagi. W niniejszej sprawie brak było jakichkolwiek podstaw, aby przyjąć, że powódka, zawierając z pozwaną przedmiotową umowę, wykorzystała jej niewiedzę, zmierzała do dezinformacji, bądź też wywołała jej błędne przekonanie co do wysokości całkowitej kwoty pożyczki do spłaty.

Zatem po dokonaniu oceny umowy pożyczki, z której powódka wywodzi swoje roszczenie, Sąd doszedł do przekonania, iż jej moc prawna nie budzi zastrzeżeń w związku z powyższym żądanie powódki zasługiwało na uwzględnienie tak co do zasady jak i co do wysokości. Wprawdzie pozwana na rozprawie zakwestionowała roszczenie również co do

wysokości, jednak poza sformułowaniem w tym zakresie zarzutu nie przedstawiła żadnych dowodów na poparcie swych twierdzeń. Zaś Sąd analizując zgromadzone dokumenty uznał, iż powódka w sposób prawidłowy i nie budzący wątpliwości wykazała nie tylko zasadność ale i wysokość należnego świadczenia. Z tych też względów Sąd uznał, iż powództwo zasługiwało na uwzględnienie również co do wysokości.

Mając na względzie powyższe, na podstawie art. 720 k.c. Sąd zasądził od pozwanej A. V. na rzecz powódki (...) Finanse Spółki Akcyjnej z siedzibą w P. kwotę 1.928,77 złotych, o czym orzekł w punkcie I sentencji wyroku.

Na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. Sąd zasądził również od tej kwoty odsetki ustawowe za opóźnienie, obliczone za okres od dnia 6 marca 2018 r. do dnia wydania niniejszego wyroku, tj. dnia 7 lutego 2019 r. Należy wskazać, iż okres zasądzonych odsetek jest wynikiem zastosowanego przez Sąd w pkt II wyroku rozłożenia zasądzzonego świadczenia na raty.

Zgodnie z treścią art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Niniejszy przepis zezwala, więc Sądowi na dokonanie modyfikacji sposobu spełnienia zasądzzonego świadczenia poprzez ustalenie rat spłaty, dając możliwość orzekania o sposobie spełnienia świadczenia w sposób bardziej dogodny dla zobowiązanego, aniżeli wynikałoby to z regulacji prawa materialnego. Nie ulega wątpliwości, iż skorzystanie z tego uprawnienia możliwe jest tylko w szczególnie uzasadnionych przypadkach i Sąd powinien korzystać z tego uprawnienia wyjątkowo i ze szczególną ostrożnością. Za szczególnie uzasadnione uznać należy sytuacje, w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny, czy zdrowotny spełnienie zasądzzonego świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione. Trudności w spełnieniu świadczenia mogą być nie tylko obiektywne, ale również spowodowane działaniem samego dłużnika.

Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek dający podstawę do skorzystania przez Sąd z dobrodziejstwa art. 320 k.p.c. Przemawia za tym przede wszystkim sytuacja materialna pozwanej nie pozwalająca na jednorazową spłatę zadłużenia wobec powódki.

Sąd rozkładając pozwaną zasądzone świadczenie na raty miał na celu nie tylko uchronienie pozwanej od postępowania egzekucyjnego, ale również umożliwienie jej wykonania wyroku w sposób dobrowolny. Uwzględniając realne możliwości finansowe pozwanej, ale także mając na względzie interes wierzyciela w uzyskaniu w możliwie krótkim czasie całej zaległości, Sąd zasądzone świadczenie rozłożył na 24 (dwadzieścia cztery) raty kształtujące się na poziomie: 23 (dwadzieścia trzy) pierwsze w wysokości po 80,00 zł każda i ostatnią – 24 (dwudziestą czwartą) ratę w wysokości 88,77 zł płatną wraz z równowartością odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 1.928,77 za okres od dnia 6 marca 2018 r. do dnia 7 lutego 2019 r., płatnych miesięcznie, do ostatniego dnia miesiąca, poczynając od lutego 2019 r., z zastrzeżeniem odsetek ustawowych za opóźnienie w przypadku opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat.

Zdaniem Sądu, przyjęcie takiej wysokości poszczególnych rat umożliwi pozwanej spłatę zadłużenia w terminach określonych wyrokiem i jednocześnie nie pozbawi jej środków niezbędnych do utrzymania.

W punkcie III sentencji wyroku, Sąd orzekł o kosztach procesu na podstawie art. 98 k.p.c., ustalając, że powódka wygrała proces w całości, a zatem należy jej się od strony pozwanej zwrot kosztów procesu. Koszty poniesione przez stronę powodową wyniosły 30,00 zł w związku z uiszczeniem opłaty sądowej w tej wysokości. W ocenie Sądu, uwzględniając sytuację majątkową pozwanej oraz fakt, że zasądzone roszczenie zostało rozłożone na raty, brak było podstaw do odstąpienia od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Mając także na uwadze wysokość kosztów niniejszego procesu Sąd obciążył nimi pozwaną w całości.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w kontrolce uzasadnień,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć powódce z pouczeniem o możliwości terminie i sposobie wniesienia apelacji,

3. akta przedłożyć z wpływem lub za 25 dni od wykonania.

G., dnia 27 lutego 2019 roku